

Oecumenisch Meditatief Avondgebed 20 september 2023

Thema: Vrede, onvrede, vrede als geschenk

Samensteller: Hans Kerklaan

[Aanhef: Wees hier aanwezig ... Dat wij herleven.](#)

Inleiding

Er was onrust in ons huis. Onrust bij mezelf. Vanwege veranderingen was er een nieuwe situatie ontstaan. Iets waar we allemaal mee te dealen hadden. En ondertussen; vredesweek, terwijl ik zelf in onvrede was. Ik besloot het grote maatschappelijke thema van de vredesweek achter me te laten en me te concentreren op die onvrede in mijzelf. Het tweede gedeelte vult aan: vrede als geschenk, om niet, in de vredegroet.

[Lied nr. 76: Les beatitudes](#)

Onvrede

De onvrede in mijzelf. Ik voelde me in het nauw gebracht en klemgezet. Het hindert mij, het zit me dwars en verwart mij. Waar heb ik het aan verdiend? Geleidelijkaan werd het rustiger in mij en rond mij heen. Ik merkte dat het buien waren, die emoties. Het zijn golven die komen en gaan. Dat het slechts gedachten waren die kwamen aandrijven als een wolk, worden even door mij gedacht en drijven weer verder. Beelden die ik had en die zwaar wogen werden transparant en ik merkte dat ik scherper ging zien: de werkelijkheid zoals die was. Nu zie ik dat alle onvrede die ik voelde, veroorzaakt werd door mezelf. Ik verbond me aan emoties, gedachten en gevoelens. Ik durfde mij niet over te geven, aan

het leven zoals het gaat, aan de stroom die het leven is. Ik laat me meevoeren en vertrouw op God. Zolang ik in zijn handen ben, ben ik in vrede. Elk moment kan ik er voor kiezen in vrede te zijn. En vandaar uit ga ik het leven aan.

[Lied nr. 1: Mon ame se repose](#)

[Lied nr. 123: Aber du weist](#)

Vrede van Christus

Marga Haas zegt: “We spraken met elkaar over het feit dat je zo maar een hand geeft aan een onbekende tijdens de vredegroet. In de eerstvolgende kerkdienst nodigde onze predikant uit om elkaar de vredegroet te geven – een oud gebruik, maar nieuw in deze gemeente. Ik gaf mijn dochter en andere bekenden een hand en zei: ‘De vrede van Christus. Ik draaide me om mijn achterburen te groeten en daar zat iemand, een onbekende. En toen voelde ik het ineens. De vrede van Christus stroomt uit Christus via mij naar hem of haar. Maar niet naar de specifieke mens die zij of hij is – met een naam, een huis, al of geen werk en al of geen kinderen – maar naar die mens die zij ten diepste is: kind van God. Een vrede te groot voor woorden vloeide door mij heen naar deze mens. Onpersoonlijk, ongericht, zonder reden, zonder waarom. Niet omdat deze mens de moeite waard is, goed is, gelovig is of wat dan ook. Nee, simpelweg omdat hij/ zij mens ís, net als ik. Voor dát zijn werden mijn ogen geopend. Ineens deed het er niet meer toe dat ik zijn/haar naam niet weet. Ik leerde deze mens in dat ene moment kennen als mede-kind van God, als medemens. En dat is meer dan iemands naam kan zeggen. Ja, dat deze vrede in mijn hart heerst!”

[Lied nr. 8: Nunc dimittis](#)

Lied nr. 108: Frieden, frieden

Slotgedicht EB (1954) van M. Vasalis (1909-1998)

Ik trek mij terug en wacht.
Dit is de tijd die niet verloren gaat:
iedere minuut zet zich in toekomst om.

Ik ben een oceaan van wachten,
waterdun omhuld door 't ogenblik.

Zuigende eb van het gemoed,
dat de minuten trekt en dat de vloed
diep in zijn duisternis bereidt.

Er is geen tijd. Of is er niets dan tijd?

Slotlied nr. 159: Dona nobis pacem (canon)